

Jak mi zvířata

mluvila
do života

JENNY NOWAK

ilustrace • Magda Veverková

motto humor

Jak mi zvířata mluvila do života

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jenny Nowak
Jak mi zvířata mluvila do života – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JENNY NOWAK

Jak mi
zvířata
mluvila
do života

Praha 2016

Obsah

<i>Místo předmluvy...</i>	7
I. Šupináči, opeřenci a plyšáci	9
Královna Kristýna	10
Ochrnutý dezertér	15
Zvířata nemají co mluvit	26
Fantom na útěku	34
Pavéza bratra Žižky	40
Vánek síly uragánu	47
Frustrovaný Kuba	60
Kdo si hraje, nezlobí	65
II. Tuty krávy a kobyla	77
O sedmihlavém Grakovi	78
Veselé paničky miřkovské	88
To snad ani není kůň!	95
Padla facka, padla...	104
Poprask na laguně	109
Francouzský parfém	114
Faustovo pozdní odpoledne	120
Když kravu kousne žaba	127
Třiatřicet stříbrných	133
III. Božská Marilyn & spol.	143
Blondýni bývají natvrdlí	144
Bertík Pusinka a jeho přibuzenstvo	152
Pohádka o nenažraném medvědovi	161
Přijďte pobejt!	168
Mamo, ta lama pliva!	179
Božská Marilyn & spol.	183
Klokání jesle a nezvěstný Andryšek	195
Pocházíme z opic?	201
<i>Místo doslovu...</i>	208

*Všem tvorím malým i větším,
včetně několika exemplářů
HOMO SAPIENS,
za všechno, co mě naučili*

Místo předmluvy...

Asi málokomu se poštěstí, aby si své budoucí pracovní místo zamiloval už ve věku necelých tří let. Přibližně tolik mi totiž bylo, když mí rodiče usoudili, že už jsem pobrala tolik rozumu, aby se se mnou bez větších škod mohli vypravit do zoologické zahrady. Jakkoli jihlavská zoo v té době byla jen nepříliš honosným zookoutkem, pro oči mrňavé holky představovala místo nepředstavitelných krás. Proč si ale ono kouzlo beze změny uchovala i pro holku větší, až posléze úplně velikou, zůstane zřejmě jednou z nikdy neobjasněných záhad, bez nichž „svět byl by jen holá poušť“. Leč od toho ale nakonec kouzla jsou – aby, být neodhalena, fungovala.

A spiral-bound notebook with a white cover and a metal spiral binding at the top. The cover has a simple, hand-drawn rectangular border. The text is centered on the cover.

**ŠUPINÁČI,
OPEŘENCI A PLYŠÁCI**

I.

Královna Kristýna

Byla to šarmantní dáma v letech – čtyřicítka na krku – nicméně s osobitou elegancí a vyhraněnými názory. Měla pravda lehce přes váhu a trochu svérázný přístup k osobní hygieně, ale to všechno se jí dalo prominout. Hlavně proto, že byla medvědice.

Se svým druhem Pétou obývala svůj výběh snad od samých počátků zoologické zahrady, a jak naznačovala její kondice, nemínila ho hned tak opouštět. Kristýna totiž patřila k tvorům, kteří mají jasno v tom, jak si správně užívat radostí života. Když se rozkošnický rozložila na skále, huňaté břicho nastavila sluníčku a s přimhouřenýma očima se lehce podepřela na lokti, k dokonalé podobnosti s línou, odporně bohatou tělnatou dámou už jí scházela jen cigareta v dlouhé špičce a sklenka suchého martini.

Kristýninou tajnou gurmánskou vášní, hříškem, který si dopřávala, kdykoli mohla, však ve skutečnosti byly – knedlíky. Lhostejno zda kynuté či nikoli, houskové či

bramborové, jen když jich bylo hodně a plavaly ve spoustě omáčkovitých zbytků nasbíraných pro naši požitkářku do kbelíku před závodní jídelnou. Jen co se tahle božská lahůdka ocitla v jejím korytě, Kristýna v očekávání budoucích slastí zafuněla jako parní lokomotiva a vzápětí se do té kašovité směsi zaryla až po oči. Blaženě je přivřela a s nadšením, které bylo přímo úměrné intenzitě jejího pomlaskávání, rejčila čumákem z jedné strany na druhou a hlasité srkání oznamovalo, že pod hladinou už zase narazila na další z těch kulatých bílých pochoutek. Netřeba podotýkat, že její vizáž, poté, co koryto dočista vylízala, odpovídala jejímu předchozímu počínání. Hlavu jí – od špičky nosu až po oči – pokrývala souvislá našedlá vrstva zasychající břechky a dodávala Kristýně podobu obzvláště frivolní dámy, kráčející s maskou na tváři na karneval. Než zbytky stačily zaschnout a opadat, byla tu nová várka jejího oblíbeného menu a sádrová maska se znovu skvěla v celé své kráse.

Pro takové extravagance neměl Péta pochopení. Stoloval důstojně, hosené vajíčko obratně chytil do tlamy, a pokud mu náhodou přece jen trochu káplo na kožich, všechno hned puntičkářsky olízal.

Jeho kratochvíle se ubíraly jiným směrem.

„Já myslel, že mi pad na palici strop!“ charakterizoval výsledek Pětova snažení pan Zdarsa, setrvalý živý inventář zahrady, starý machr a praktik. Péta nevymyslel nic chytřejšího než se v rohu své ubikace postavit na zadní, přitisknout se k mřížím těsně u železných dveří, jimiž se do pavilonu medvědů vcházelo, a pak už jen trpělivě čekat. Když se ozvalo zaštrachání klíčů v zámku,

pochoopil, že nadešla jeho chvíle. Prostrčil pracku – která sama o sobě váží jako půl pytle brambor a co do velikosti si nezádá s bochníkem chleba – mřížemi, a když se nebohý ošetřovatel, sehnutý pod váhou dvou kbelíků s medvědí večeří, všoural bokem do zšerelého pavilonu, praštil ho Péta vší silou po hlavě...

Drápy šly naštěstí mimo, takže k žádné újmě na zdraví nedošlo, nicméně Pétu následná reakce – úlek, řev, rachotící vylité kbelíky a posléze proud nevybíravých nadávek – tak nadchla, že se rozhodl v téhle úžasné zábavě pokračovat. Když už se všichni ošetřovatelé do medvědíh ubikací nedůstojně šourali zadkem po stěně nebezpečně uzounké chodbičky, padlo rozhodnutí opatřit Pétovo obydlí bytelnější a hlavně hustší mříží, kterou už pádná medvědí pravice neprošla. A bylo po zábavě. Pak už se musel Péta spokojit jen s krkolomnými skoky do bazénu, pečlivým vyšplícháváním vody z právě naplněného a vymytého koryta na pití, s ohlušujícím třískáním do železných dveří, žebráním pamlsků umocněným srdcevrvoucími prosebnými gesty hodnými hlady zmírajícího ubožáka a podobnými méně hodnotnými aktivitami. Tvářil se sice, jako by bylo všechno v pohodě, ale myslím, že nám to nikdy nezapomněl.

Kristýna měla svých starostí dost. Už pár týdnů polehávala, dělala dojemné oči a všemožně dávala najevo, že nás – po několikaleté přestávce – i přes svůj pokročilý věk obdaří potomstvem. Byli bychom jí snesli modré z nebe. Vysoko jsme jí podestlali, zateplili celý box, a jen co projevila náznak nechutenství, vrhli jsme se do vaření teplých „obědů“, šrotovitých šlicht s vařeným hovězím

masem. Když jsme ji chtěli obzvláště potěšit, stačilo přinést jí rozkrojený citron nebo pomeranč. Silné aroma mělo na Kristýnu neodolatelné účinky, takže se vždycky rozhodla, že pravá dáma – zvláště pak v jejím stavu – prostě nemůže existovat bez parfému. S nečekanou šikovností vzala pak pomerančovou půlku doslova „do dlaně“, decentně sehnula hlavu a vtírala si tekoucí šťávu do chlupů za ušima, dokud z „parfému“ nezbyla jen rozmačkaná slupka.

V polovině zimy, kdy se měl vytoužený medvídek narodit, se už Kristýna samou leností sotva zvedla. Z přepychového slámového lože vykukovala jen její oříškově hnědá očka, na všechny strany větřící nos a dvě kulaté uši. Zdvojnásobili jsme péči, snášeli jí nejnemožnější lahůdky, a kdyby to jen trochu šlo, určitě bychom u ní i přespávali.

Když předpokládaný den porodu minul, znejistěli jsme, zatímco Kristýna ožila. Když od vypočítaného termínu uplynuly víc než dva měsíce, zvedla se Kristýna ze slámy, oklepala se, protáhla a stejně štíhlá jako na podzim ulehla, bez ohlednutí odkráčela do výběhu. Z její absolutně nevinné chlupaté tváře se dalo jasně číst: *Jo, jen tak mimochodem, to vyvařování se mi líbilo. Kdyby neměl nikdo nic proti, tak napřesrok bych to prosila zopakovat. A cože jste to ode mě chtěli? Nějak jsem zapomněla...*

Pověra, byt stokrát omílaná, prohlašující, že u medvědů nelze odhadnout duševní hnutí, protože nemají mimické svaly, je totiž s prominutím nesmysl jako hrom. Pravda je to pouze potud, že medvědi mimickými svaly skutečně nedisponují. To ovšem zdaleka ještě neznamená, že jejich tvář zůstává za všech okolností kamenná jako maska. Naopak! Jen málo zvířat totiž dokáže nadělat

tolik výmluvných „obličejů“ jako medvědi. Pomáhají jim k tomu citlivé a nesmírně pohyblivé pysky, jimiž dokážou neskutečně kroutit, špulit je a natahovat do neuvěřitelné délky nebo jimi dokonce vyluzovat poměrně odpudivé plácavé a klapavé pazvuky, což jmenovitě Kristýnka činila, kdykoli v dálce zahlédla známou postavu v montérkách, vláčející vzhůru k medvědímu pavilonu kbelík po okraj plný kuchyňských zbytků.

Kristýna zkrátka hovořila naprosto jednoznačně a srozumitelně a pramálo se starala, co si o medvědí komunikaci myslí ti nedokonalí lidští tvorové, kteří k tomu, aby vylovili knedlík z omáčky, potřebují v tlapách držet jakési kovové nesmysly. Zkrátka Kristýna v tom měla – jako ostatně v mnohém – jasno.

Ochrnutý dezertér

Snad v každém zvířecím druhu se najde jedinec, který se z naprosto nepochopitelných důvodů rozhodne, že se bude chovat úplně jinak než všichni jeho soukmenovci. Ukázkovým exemplářem takovéhle „myšlenkové mutace“ byl Fizula, pštros, tedy – abychom byli zoologicky přesní – nandu pampový.

Obýval rozlehlý výběh sousedící s areálem vodního ptactva, kde byl samozřejmě rybníček s umělým ostrůvkem, boudičky na hnízdění a další podobný komfort. Fizula se tou nespravedlností tak rozpálil, že se jednoho dne prostě rozběhl a rovnýma nohama – což mu samozřejmě nečinilo žádné potíže – nízký dělicí plůtek přeskočil, načež se jako obrovské šedé strašidlo vrhl rovnou doprostřed zděšeně kejhajícího a povyकुujícího hejna. To, co mu tu obrovskou frustraci způsobilo a co ho k onomu ilegálnímu přechodu hranic přimělo, nebylo nic jiného než právě ta přepychová koupelna, které si ta ukejhaná,

uvřeštěná havěť motající se pod jeho dlouhatánskýma nohama tak bezostyšně a z jeho pohledu evidentně zcela bez zásluh užívala. Teď, když se před ním všichni s řevem rozprchli, usoudil Fizula, že si konečně užije taky sám, a na to, že pštrosi obvykle vodním lázním příliš neholdují, že nebude brát naprosto žádný ohled.

Návštěvníci nestačili valit oči. Tam, kde měly elegantně a tiše plout černé i bílé labutě, potápět se čínské kachničky a hladinu brázdit husice liščí, se v mělké vodě u břehu ráchala a cákala zmáchaná hromada sena. Právě tak totiž Fizula se svým šedavým prachovým peřím – teď ovšem skrz naskrz nasáklým vodou – vyhlížel. Rozhodně se ale nemínil v koupeli jen tak nečinně vyvalovat. Byl nezvratně rozhodnut využít času k důkladné očiště. K pobavení všech kolemjdoucích si při tom ovšem počínal jako blahobytný domácí pán rozvalující se v soukromí své koupelny ve vaně. Nakláněl se z boku na bok, nadzdvihoval hned jedno zakrslé křídlo, hned zase druhé, zatímco tím volným se vehementně „mydlil“ v podpaží, pečlivě se oplachoval a cákal vodu na každý čtvereční centimetr svého opeřeného těla.

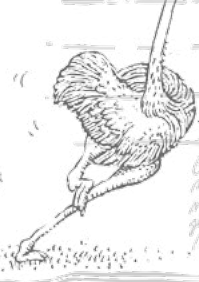
Snad bychom mu tu svéráznou radost byli dopřáli, nebýt právoplatných uživatelů koupelny, kteří byli počínáním přidrslého vetřelce právem zděšeni. S hysterickým řevem a divokým plácáním křídel lítali v oblacích peří po ostrově a ve zmatku ohrožovali své vlastní, po dlouhé dny úzkostlivě opečovávané snůšky vzácných vajec i jeden druhého. Matky opouštěly svá měkká, vyhrátá hnízda a bez sebe hrůzou útočily na všechno, co se kolem nich hnulo.

Fizula

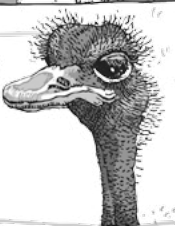

A kuzlejšek

Nandu pampový

*Co to nandu je to je
nandu je to je
nandu je to je
je to nandu je to je
/nandu je to je/*

Nebylo zbytné, ilegálního imigranta podle všech platných mezinárodních norem jsme museli bez pardonu vyhostit.

Trestné komando, které se vydalo proti němu zakročit, čítalo asi pět členů. Právě tolik, abychom výtržníka stačili obklíčit, vyhnat z vody a zatlačit k plůtku jeho výběhu. V naivní víře, že když přeskočil sem, přeskočí stejně snadno i zpátky... V rámci spravedlnosti dlužno podotknout, že se k tomu skoku mílovými kroky poctivě rozběhl; připomínal v tu chvíli postavy z kreslených grotesek, kterým se pádící nohy otáčejí kolem dokola. Letěl s krkem nataženým dopředu, vlajícím peřím a neohrabanýma tříprstýma nohama si přitom prohrabával kštici za ušima. U sotva metrového plůtku však přistála zmoklá bezmocná hromádka neštěstí. Fizula před tou nepřekonatelnou překážkou strnul v němém úžasu a po pštosím způsobu jen vykrucoval hlavu v nejnemožnějších úhlech, aby si tu vysokánskou věc co nejlépe prostudoval. Jeho těkající malá očka jasně říkala: *Cože? Přeskočit? Takovou výšku!?* *Tedy pardon, ale vy jste se načisto zbláznili.*

To už k nám dobíhal náš přímý nadřízený, inspektor zvěře inženýr Burda. Neoplýval přílišnou silou ducha ani svalů, což vyrovnával horlivostí, s níž nás nepřestával honit do práce, takže přirozeným výsledkem bylo to, že ošetřovatelé se mu pochechtávali za zády, zatímco zvířata nepokrytě do očí. Odchyty či přesuny zvěře se v jeho podání nejednou změnily ve frašku kombinovanou s koridou nebo aspoň tancem svatého Víta. O všeobecné oblibě svědčila báseň neznámého autora, která po zoo kolovala ve výroční den nástupu tohoto dobrotiska. Svým

stylem se sice blížila naivnímu lidovému umění, nicméně jistá poetika se jí přece jen upřít nedala. Zněla asi takto:
*Co to vidím, kýho výra,
vidím tady inženýra,
vloni tady ještě nebyl,
je to nejspíš nákej ***** (vedoucí pracovník).*

Je značně nepravděpodobné, že by se s básní někdy seznámil i Fizula, nicméně jisté je, že hned jak okem zahlédl inženýrova pádící postavičku mávající rukama jako semafor, v očekávání budoucí švandy zřetelně ožil. Měl taky proč.

„Ne, ne!!! Nechte toho!“ ječel inženýr Burda už z dálky, přestože jsme kolem delikventa už jenom nečinně postávali. „Nesahejte na něj! Počkejte s tím na mě!!!“ sípěl v běhu skoro fistulí, což byla vždycky neklamná známka, že se blíží AKCE. Když se vydýchal, obširně nám vysvětlil, jak je třeba se pštrosy zacházet. *V žádném případě* se nesmějí chytat za tělo ani za ocas. V tu chvíli by totiž uvolnili všechno peří a jako živoucí připomínka naší ošetrovatelské tuposti a nešikovnosti by svým oškubaným tělem ještě hezky dlouho hyzdili zahradu. Krom toho bylo všem jasné, že kdokoli z nás se být jen konečkem prstu dotkne jediného pštrosího pířka, může na pár měsíců zapomenout, co znamená slovo *prémie*.

Inspektor zavelel a šest párů natažených rukou se vrhlo po Fizulovi, aby ho uchopily za křídla – jediné dovolené místo – a nesmlouvavě přehodily přes ten nepřekonatelný plot. Těžko říct, jestli to byla hrůza, již nám páně inspektorův proslov zanechal v hlavách, co na poslední chvíli

naše ruce navzdory naší vůli zarazilo. Jediné, které na tělo pštrosího výtržníka dopadly, byly ruce inženýra Burdy.

Vzápětí ho od hlavy k patě zahalil obrovský oblak vířícího šedého perí...

Fizulovi – zbavenému důstojnosti i podstatné části své okrasy – nebezpečně blýsklo v očičkách. Sehnul dlouhatánský hadí krk až k zemi jako útočící býk a v záchvatu spravedlivého vzteku se pokusil prorazit kordonem. Naštěstí bezúspěšně. Protože teď už bylo očividně jedno, zač ho kdo chytá, pokusili jsme se ho přehodit ještě několikrát. Uhýbat přitom pověstným pštrosím kopancům stále rozběsněnějšího Fizuly nebylo věru nic příjemného. Odnosly to něčí montérky, trenýrky i kus kůže pod nimi. Modřiny jsme přestali počítat. Zpocení, uhnání, uválení a olepení perím jsme začínali vypadat jako banda povalečů po bitce.

„Co to tady vyvádíte?“ ozval se nám znenadání za zády všem dobře známý hlas, který měl v tuto chvíli k láskyplné přívětivosti vskutku daleko. V zápalu boje jsme nepostřehli, že ředitel – pro svou posedlost jedovatými hady, bleskurychlé reakce a svéráznou spravedlnost zvaný Starý chřestýš – se vydal na jednu ze svých čtených denních obchůzek. Než jsme se stačili z nejhoršího oprášit a vykoktat alespoň minimálně přijatelnou odpověď, beze slova nás odstrčil, konsternovaného Fizulu elegantně podebral pod břichem a s grácií gentlemana pomáhajícího do sedla dámě toho zlomyslného tvora přes ten prokletý plot úplně lehýnce přehodil. Celá akce netrvala déle než deset vteřin. A z cesty, po níž se vzdalovala ředitelova do zelené safari bundičky oděná záda, k nám doléhalo

cosi v tom smyslu, že můžeme být rádi, když čas, co jsme tady bezvýsledně promarnili, nebudeme muset nadělat.

Nutno podotknout, že Fizulova obliba tím u nás nijak nestoupala, zvlášť když po uvedeném extempore – bohužel vcelku právem – usoudil, že podobnou akci může kdykoli zopakovat. Fakt je, že časem jsme „přehazovací techniku“ zvládli a zdokonalili, ale hnát se jak blázen k výběhu vodních ptáků, kdykoli se tam strhl nějaký povyk – který mohl, ale samozřejmě taky nemusel znamenat, že ten grázl je už zase „v koupelně“ –, nebylo vůbec nic příjemného. Postupem času jsme dokonce klesli tak hluboko, že jsme nad ilegálním přechodem hranic – pokud Fizula svým vpádem zrovna nevydělil všechno živé k smrti – občas i přimhouřili oči a nechali ho být. Dokonce se zdálo, že vodní ptactvo si na častou přítomnost bláznivého kolohnáta vcelku zvyklo a přestalo se nad každým jeho vpádem kácet v záchvatu hysterie.

Jednou ale bylo potřeba natřít plot a Fizula se – jako ostatně téměř denně – zase přidržle poflakoval kolem rybníčku. Natírání metrů a metrů plotu není činností právě zábavnou, neřkuli tvůrčí, takže Lída, ošetřovatelka papoušků a malých šelem, na kterou ta nepopulární práce vyšla, s tupou rezignací v podřepu jezdila štětkou nahoru dolů a pokrývala drátěný plot zbrusu novou vrstvou brčálově zelené barvy. Fizula se k ní odzadu připlížil a nekonečně dlouho vydržel – sám neviděn – sledovat onu fascinující činnost, jakou se mu natírání zřejmě jevilo. I jeho trpělivost však měla své meze, takže se posléze rozhodl rázně se vložit do děje. Rozkročil se, aby nabral stabilitu, pořádně se rozehnal a nic netušící Lídu křísil

zobákem rovnou do zátylku. Nebohá mohla jen těžko udělat něco jiného, než udělala. Zařvala leknutím a rozhodila rukama. Toho Fizula bleskurychle využil a zkoprnělé Lídě vyrval z napřážené ruky štětku i s pořádnou dávkou brčálové zeleně. Opatřil si tak slušivý nátěr celého zobáku a přilehlého okolí, a protože představa odchyty, znehybnění a následného umývání pštrosího obličje ředidlem v nikom nevyvolávala patřičné nadšení, chodil Fizula takto zářivě dekorován tak dlouho, dokud nátěr přirozeným působením času nevybledl a nezmizel docela.

Protože se však tvorové činorodí – jak známo – málokdy spokojují s cíli jednou dosaženými, usoudil časem i Fizula, že je potřeba zvednout laťku. Přeskakování k vodním sousedům se stalo něčím běžným a víceméně tiše tolerovaným, čímž tato činnost ovšem – co si budeme povídat – podstatně ztratila na půvabu. Následujícího rána se tedy Fizula ztratil.

Když jsme se – špinaví, podrápaní a proklínající tu pštrosí bestii, co nás zaručeně přivede do hrobu – vynořili z posledního kouštíčku křoví, který nám ještě ve výběhu vodních ptáků zbýval propátrat, nezbylo nám než chmurně připustit, že to zatracené zvíře prostě není *nikde*.

O tom, že bychom šli domů, nemohlo být ten den ani řeči. Pod vedením Starého chřestýše jsme prolézali zahradou metr za metrem, prohledávali nejnemožnější zákoutí a ze zoufalství nahlíželi už i do míst, kam by se neschovala ani slepice liliputka, natožpak vzrostlý pštros. Nalezli jsme kdeco, starými kamny počínaje a krajkovým, kdysi bílým spodním prádlem v úkrytu za balíky slámy konče. Našli jsme všechno možné. Jen pštrosa ne.

Nebylo zbylí, další pátrací akci bylo nutno odložit na příští ráno a nevďěčného dezertéra s těžkým srdcem zanechat přes noc osudu. Ještě za šera se na ředitelském stole rozdrnčel telefon a přeskakující mužský hlas na druhém konci drátu začal opřekot chrlít: „Zoologická? Helejte, vy tam, vy mě máte na svědomí. Dyk sem si kvůli vám myslel, že mi přskočilo! Jedu takhle ve čtyry ráno k pumpě, tma jako v ranci a najednou uprostřed silnice – pštros! Málem jsem naboural a taky mě mohla klepnout pepka jen z toho pomyšlení, že na starý kolena mám tyhlety... haluci... no jako že vidím myšky. Pane na nebi, pštros!“

Nějakou chvíli zabralo, než byl ten dobrý muž schoopen upřesnit, kdeže to našeho uprchlíka zahlédl. Sešikovat trestnou eskortu bylo pak už jen dílem okamžiku. Nabrali jsme to ostrým tempem zkratkou přes rokli zarostlou kopřivami a vzhůru do stráně rozryté ještě stavebními stroji, které na kopci budovaly sídliště. V polovině výstupu jsme toho měli právě tak dost. Když jsme se u konce s dechem vyřítili na prostranství k benzince, naskytl se nám pohled vskutku neobvyklý. Fizula beze špetky strachu rozvážně korzoval tam a zpátky po silnici, bravurně se proplétal mezi vozy, tu se zastavil, aby okem odborníka zhodnotil barvu či design vozidla, tu rozšafně pokýval hlavou nad číslicemi naskakujícími na displejích čerpadel. Děti vyklánějící se ze zadních okének ječely nadšením, dospělí kroutili hlavami a protírali si oči a pumpař se smál. My ne.

Rozhodli jsme se napravit si reputaci bleskovou profesionální akcí, obklopit uprchlíka, sevřít ho mezi sebou a co nejrychleji eskortovat do zahrady. Profesionalita nám

vydržela jen k tomu obklíčení. V té chvíli Fizula pochopil, že jsme mu už zase – jako už tolikrát – přišli ve své vrozené nenávisti ke všem pštrošům světa překazit jeho báječnou zábavu. Vyřešil to s genialitou sobě vlastní. Zničehonic se bezvládně zřítíl na asfalt, hubený krk vytažený vzhůru a dlouhatánské nohy rozhozené po silnici jako tyčky od hrábí. *Tak, dalo se zřetelně číst z jeho zlomyslných očí, teď jsem tedy žádostiv zvědět, co s tímhle hodláte podniknout.*

Neexistovalo jiné řešení, než toho výtržníka prostě popadnout a odnést. Pokud jsme ale z pochopitelných důvodů nechtěli jít frekventovanými ulicemi a oklikou přes město, nezbylo nám nic jiného, než se s pštrošem doslova v náručí trmáčet zase nahoru a dolů přes křovínamí zarostlou strž. Po pěti minutách se nám zdálo, že váha bezvládného pštrošího těla je vinou nějakých dosud neobjevených fyzikálních zákonů každou minutou větší a větší. Krom toho bylo potřeba vyčlenit zvláštní osobu, která nataženýma rukama jistila pštroší krk – jakýmsi zázrakem neochrnutý – a chránila tak své nebohé kolegy před nevybíravými údery napřaženým zobanem, jimiž nám Fizula jasně dával najevo, jak vysoká je míra jeho spravedlivého rozhořčení. Zatínali jsme zuby a drtili mezi nimi nepublikovatelné kletby, které měly s frázemi o lásce ke zvířatům pramálo společného. Pohled na hlouček k smrti utahaných špinavých lidí vláčejších mezi sebou ubohého ochrnutého opeřence s hůlkovitýma, bezvládně se klátícíma nohama musel působit značně depresivně. Dlužno však podotknout, že Fizula neztratil tvář a totální paralýzu celého těla vydržel samozřejmě předstírat, dokud jsme ho – nadobro vyřízení – nesložili v jeho výběhu.

Teprve pak se dotčeně otřepal, nespokojeně po nás loupal okem, vyskočil na nohy a rozvážně se odkráčel podívat, jestli jsme mu zatím připravili něco k jídlu.

Ze všeho nejhorší ale bylo pochmurné tušení, že jak jsme tak Fizulu znali, zábavy, která ho jednou nadchla, se nikdy tak lehce nevzdá. A taky že ne.

Když jsme ho cestou necestou eskortovali do zoologické už potřetí, tuhly nám nejenom svaly na rukou, ale i úsměvy ve tváři.

„Zvířátka chováme pro radost,“ pronesl tenkrát s vražedným svitem v očích dnes už nevím kdo z nás a moc bych nedala za to, že výbuch smíchu, jenž to hluboké moudro provázel, byl tím, co Fizulu zachránilo od potupného konce v nechvalně známých pštrosích konzervách.

Nakonec nezbylo než zvýšit plot.

Zvířata nemají co mluvit

„**B**onzáku! Bonzáku bonzácká, udavači odpornej, já tě snad jednou zabiju!“ soptil jeden z mých kolegů takhle po ránu, rozlícen na nejvyšší míru.

„Zase tě prásknul?“ hodila jsem jen tak přes rameno, protože mi bylo jasné, že má otázka je povýtce řečnická. Stávalo se to s železnou pravidelností, tak proč by tomu zrovna dneska mělo být jinak? Smutné, když se v tak malé zahradě, jako byla ta naše, najde práskač. O to horší, že ho dost dobře nemůžete zmlátit, ani když domluvy zjevně nepomáhají a apelování na nějaké kamarádství už vůbec ne. Jen těžko totiž můžete nabančit někomu, kdo váží ani ne kilo, škodolibě se vám producíruje nad hlavou, na všechny strany nakřáple vyřvává: „Arrra! Arrra! Ferrrda je arrra! Krrrásnej arrra!“ a ještě ke všemu mluví pravdu.

To nemorální individuum byl nádherně vybarvený exemplář Ara ararauna a ze všeho nejvíc si zakládal na

dvou věcech: na umění vládnout lidskou řečí a na zářivě modrozelené barvě svého peří.

Ze všech komunikačních aktivit pak Ferda nejvíc miloval pozdravy. Znal dva a pečlivě dbal na to, aby vždycky a za všech okolností měl poslední slovo on. A to byl kámen úrazu.

Ferdova voliéra stála pár metrů od hlavní budovy, v níž byla zvířecí kuchyně, šatny ošetřovatelů, kancelář vedení a hlavně – byt ředitele. Ředitel si rád přispal a mohl si to dovolit – k tomu, aby se ocitl v pracovním procesu, mu totiž stačilo jenom přesunout se z postele v místnosti jedné k psacímu stolu v místnosti sousední. Vstával tedy na poslední chvíli a leckdy i nějakou tu dobu po ní. Že ještě spí a že tudíž nemá šanci zaregistrovat pozdní příchod někoho z nás, signalizoval opozdilci už na dálku zatažený květovaný závěs na okně ředitelské ložnice. To jsme vždycky zrychlili krok a s očima upřenýma do okna, hypnotizující ten kus látky, aby se nerozhnul, právě když budeme „na dostřel“, jsme se co nejtěšeji hnali k šatně. A pak to vždycky přišlo.

„Nazdááárrr! Ahóóój! Nazdááárrr!“ řval Ferda ze své ubikace na celou zahradu, nadšením bez sebe, že se kolem zase žene někdo, koho je potřeba rádně pozdravit.

„Čau, ahoj. Ferdo, ty bestie bídna, tiše!“ šeptali jsme v odpověď, neschopni zkazit mu radost úplně.

„Ahóóój!“

„Ježíšmarjá mlč!“

„Nazdááárrr, nazdááárrr!“

V tu chvíli jsme to pravidelně vzdávali, a to už se také nahore rozvlnil kytičkový závěs a za ním se zjevila zlověstná

postava se zježenou bradkou významně třímající náramkové hodinky.

Ferda zkrátka věděl, že je neodolatelný, a bezostyšně z toho těžil. Talent byl tedy nesporný. Veškeré jeho řečnické umění pramenilo totiž výhradně ze sebevzdělávání. Ano, Ferda byl čistokrevný samouk a všechno, co uměl, pochytal od návštěvníků. Oblíbil si zejména systém dotazů a odpovědí, přičemž si ovšem úplně vystačil sám. (Jeho kamarádka Lora – jakkoli zlí jazykové tvrdí, že ženské jsou ukecané – jen neartikulovaně vrískala, a přes veškerou snahu z ní Ferda nikdy nevyrazil ani slovo.)

„Co to jé? Co to jééé?“ vyptával se tedy Ferda se zájmem sám sebe, aby si posléze moudře odpověděl: „Nó, to je ara, tóóó.“ A vzápětí si začal náruživě a zamilovaně uhlazovat a česat svá azurová pírka, aby zdůraznil, jak *nevšedně krásný* ara to je.

Pochytané větičky a slůvka dokázal vzájemně kombinovat, a vytvářet tak lingvistické propletence, u nichž bylo někdy skutečně těžké připustit, že neví, co praví, a jen beze smyslu opakuje, jak se u papoušků všeobecně má za to.

Jednou jsem plela záhonek před jeho voliérou, zatímco Ferda – radostí bez sebe, že se konečně něco děje – šplhal nahoru dolů po drátech klece, vykrucoval hlavu kolem dokola a ve snaze upozornit na svou osobu nakonec lezl od stropu hlavou dolů, přitahoval se svým silným zahnutým zobanem a přitom ještě po mně stačil pošilhávat jako že „co já na to“. Neříkala jsem na to nic, protože práce bylo moc a čas letěl. Ferda tedy usoudil, že nadešel čas na čtvrthodinku společenské konverzace.

„Jé, co to jééé? To co to jééé?“ dotazoval se, v na-
prostém ohromení zíraje na kárku s nářadím, kterou
samozřejmě vídal desetkrát denně. Jen jsem nad ním
zakroutila hlavou, odhrnula si vlasy z čela a v potu tváře
pokračovala v tom zatraceném pletí. Jenže Ferda nebyl
z těch, kdo se poznání vzdávají tak snadno.

„Tóóó! To co jééé???“ začal vrískat, jako když ho na
nože bere. „Cóóó tóóó jééé???“ ječel tak hrůzostrašně,
až to vypadalo, že v příští minutě se skácí mrtev k zemi,
nedostane-li se mu na jeho zásadní otázku okamžité od-
povědi. Zvítězil.

„Kára, ty blbečku,“ poučila jsem ho rezignovaně. Fer-
da ovšem neztratil tvář a s něčím, jako jsou třeba zdvořilé
díky, se pochopitelně neobtěžoval. Zato s přehledem
zasvěcence a otrávenou dikcí světáka okamžitě kontroval:
„No a co?“

Ať mi ještě někdo vykládá, že zvířata nevědí, co mluví!

Ferda byl stvoření slunečné a radostné, hlučné a rozjá-
sané. V celém širém vesmíru existovaly jen dvě věci, které
z hloubi své papouščí duše nenáviděl. Jednou z nich byla
námi všemi naopak z celého srdce milovaná ošetřovatelská
seniorka Mery – babička Mery v rozšmajdaných pohor-
kách a s několika vrstvami různobarevných svetrů planda-
jících přes rozervané montérky převázané v pase starými
punčocháči – a tou druhou byl prachobyčejný kulatý
kartáč na nádobí na dlouhé rukojeti, který jsme používali
k vymývání napájecích misek. Proč ho tak nepředstavi-
telně iritovala Mery, se nám nikdy odhalit nepodařilo,
zato příčina zavilé nenávisti ke kartáči na nádobí byla víc
než zjevná. Ta nanicovatá, bezvýznamná, zavrženíhodná

věc si totiž ve své nebetyčné pýše dovolila mít *stejnou barvu* jako Ferdovo azurové peří.

Kdykoli se k tomu Ferdovi naskytla příležitost, využil vteřinového ochabnutí ošetřovatelovy pozornosti k tomu, aby mu tu nesnesitelnou věc vyrval z ruky, skočil na ni oběma nohama a s temným chraptivým skřekem čiré nenávisti do ní začal třískat zobanem. Mlátil do kartáče se zarputilou vehemencí a zjevně nechápal, jak je možné, že něco tak malého si tak málo dělá z jeho nepřičetné zuřivosti, že se to na jeho výsostné území tak drze vrací znovu a znovu a přes všechny jeho pádné domluvy to nepřestává provokovat barvou vyhrazenou evidentně jen tvorům ušlechtilým a moudrým.

Odlákat Ferdu k méně destruktivním zábavám nebo mu ten prokletý kartáč v nestřeženém okamžiku vytrhnout a nenechat si přitom amputovat prst nebo rozčísnout dlaň ostrým zobákem nepřičetného mstitele, nebyvalo nic snadného.

Nejstrašlivější ovšem bylo, když u papoušků musela – ač se tak stávalo zřídka, protože její doménou byli lvi a tygři – zaskočit právě Mery. Nenáviděná Mery s tím odpudivým azurovým předmětem v ruce. Právě proto, že Mery byla doma v pavilonu velkých šelem, pramálo se starala o životní antipatie tvorů tak mrňavých a nezajímavých, jako jsou papoušci. A tak jí – uvyklou důstojné poslušnosti lenivých sebejistých koček – právem rozlítila drzost, s jakou jí jakýsi bezvýznamný opeřenec vyškubl z ruky pracovní nástroj. Jistě uznáte, že ten, kdo po ranní kávě s každodenní rutinou vstupuje do tygří klece, logicky neupadne na zadek před hystericky vrískající hromád-

kou modrozeleného peří. Mery tedy krátce zauvažovala a pak to vyřešila s bravurou sobě vlastní. Sundala z hlavy kožešinovou ušanku (na zimu jsme ji fasovali všichni a vyhlíželi jsme v ní bez výjimky jak ti neblaze proslulí Čtyři z tanku bez psa) a výtržníkovi potupně namlátila čepicí. Ze svého pohledu to vyřešila ideálně, výchovného účinku bylo dosaženo, aniž by trestanému mohla vzniknout fyzická újma na těle. Ferda však tou potupou a zuřivostí div nevyletěl z kůže. Doslova vyletěl aspoň ke stropu a tam, bez sebe tou strašlivou pohanou, sáhl do nejtemnějších hlubin své jazykové pokladnice. A zalovil v ní řádně hluboko.

„Kurrrvo! Ty kurrrvooo!“ vřeštěl s dokonalou výslovností čtvrtých cenových skupin na nebohou, dobrých pětaticet let spořádaně provdanou Mery, která – s ušankou v jedné ruce a tím prokletým kartáčkem ve druhé – jen ohromeně zírala jak Lotova žena. Rozběsněný Ferda mlátil křídly jak postřelený a řval od stropu čím dál zuřivěji: „Ááá, ááá, kurrrvóóó!“

A aby toho nebylo dost, rozhodl se Ferda, že tohle Mery tedy už jaktěživ neodpustí, a onen libozvučný název nejstaršího řemesla na ni pak z klece pokřikoval, kdykoli kráčela kolem. Vzhledem k Ferdově samovzdělávací metodě bezesporu nebylo bez zajímavosti zjištění, o čem všem si tak lidi před papouščí klecí mohou vyprávět. Brzy jsme měli zjistit, že čeština je řečí opravdu pestrou a Ferda že je svým způsobem zakopaná hřívna.

V městské galerii se každoročně konala výstava okrasného exotického ptactva a toho roku nás požádali, jestli bychom nevystavili také některé z našich papoušků.

Pochopitelně že ze všeho nejvíc stáli pořadatelé právě o Ferdu a jeho neméně krásnou červeno-zeleně vybarvenou družku Loru. Umístili je coby živoucí reklamu hned u vchodu a posadili do přepychové nablýskané klece, ze které se Ferda kácel nadšením, neustále „zkoušel“ zobanem pevnost drátů a pro sebe si k tomu drmolil nějaké zasvěcené komentáře. Pak začali proudit první návštěvníci a Ferda upadl do další extáze. Tolik lidí, které je potřeba pozdravit! A co je nejlepší – nikdo z nich mu za to nenadává, naopak, všichni ho chválí a s radostí jeho pozdravy opětují. Ferda se na bidýlku klaněl na všechny strany jako uhoněný majordomus, který ten nával hostů prostě už nemůže zvládnout, ale s nezmenšeným nadšením řval na všechny příchozí své pozdravy.

Po chvíli začal uvažovat, co s načatým večerem. Při tak hojném a vstřícně naladěném publiku – usoudil – by bylo vyloženým mařením času, pokoušet se o nějakou nudnou, spořádanou konverzaci. I rozhodl se vzít to od podlahy.

„Prrrdel! Prrrd! Prrrdel!!“ zaječel na nic netušící paní učitelku vcházející právě dovnitř se spořádaným dvojstupem prvňáčků.

„Kurrrva prrrdel,“ pochvaloval si, když se kolem nesla jakási natupírovaná slečna v minisukni, „do prrrdele,“ poradil dobromyslně a zvučně staré dámě, která se ohlížela po směru prohlídky.

Nebudu to protahovat. Vrátili nám ho ještě před polednem a zahlíželi přitom na nás jako na sprostáky a zhýralce, kteří ve své vrozené zkaženosti učí nevinné, nic nechápající nevědomé tvory takovým zhůvěřilostem.

Tichou, skromnou a nemluvnou Loru pozvali příštího roku znovu.

Skoro by se chtělo přiklonit se k názoru jistého mého kolegy, který se jednoho rána uhnán k smrti bez dechu zřítíl v přípravně krmení na židli. Mluvit po tom běhu nemohl, a taky nemusel. Od začátku pracovní doby už nějaká ta čtvrt hodinka uplynula, Ferda v kleci řval, že to doléhalo až k nám, a nahoře už skřípěla podlaha pod pádným ředitelským krokem. Bylo to víc než jasné.

„Teda já nevím,“ vypravil ze sebe ten mladý muž, když konečně popadl dech, „nechtěl bych vynášet ukvapené soudy, ale řek bych, že zvířata, sakra, NEMAJÍ CO MLUVIT!“

Fantom na útěku

„**M**oc pěkný. Fakt, moc pěkný to je,“ ujistila mě nadšeně mladá paní postrkující před sebou „golfáč“ s radostně poskakujícím potomkem. „To teda jó,“ přidal se solidárně i bundami, taškami a kojeneckými lahvemi opásaný tatínek. „Akorát teda jako tó... myslim jako jestli to přeci jen nejní trochu... nebezpečný, ne?“ dodal poněkud nesouvisle po chvilce usilovného zamyšlení.

Byl pátek, půl čtvrté, pár minut po skončení pracovní doby a já měla mírně řečeno dost naspěch. S povzdechem jsem postavila na zem kbelík s masem.

„A co jako?“ přinutila jsem se silou vůle k zdvořilostní otázce.

„No to safari,“ odvětil mladý tatínek trochu udiven mou zjevnou natvrdlostí.

„Safari?!“

Vidouc, že se asi nedomluvíme, vložila se do toho maminka: „No támhle,“ pronesla neurčitě a mávla rukou

kamsi k levhartím klecím. Ohlédla jsem se a srdce se ve mně zastavilo. Zdálky to vypadalo jako kýčovitá idyla.

Asfaltová cesta vedoucí kolem ubikací rysů, levhartů a pum byla plná vysvátkovaných rodičů s vrískajícími ratolestmi upatlanými zmrzlinou, plná babiček se staromódními svetříky přes ramena a blahobytných břichatých tatíků poučujících rozjívené pubertální potomstvo o přírodě. A v záhonku planých růží proti nim, po břicho v sladce růžové, omamně vonící záplavě, zalitý odpoledním červencovým sluníčkem, stál jako socha vzrostlý pumí samec a jen nepatrně pošvihával konečkem ocasu.

Do ředitelny jsem vpadla po překonání rekordu v běhu na sto metrů. Jenomže i tak přece jen uplynuly další cenné vteřiny a byl pátek. To znamenalo, že skoro všichni ošetřovatelé už dávno nenávratně zmizeli. Jen babička Mery si ještě vzadu na dvorku vykládala se služebním bernardýnem a z dámské šatny právě – čistě vymydlena – s bezstarostným pohvizdováním kráčela Lída, která tou dobou byla v zahradě sotva první týden. Zkrátka – na bleskurychlý odchyt dospělé pumy nijak ideální sestava.

Zatím bylo štěstí, že nikoho z návštěvníků nenapadlo zaječet, nebo se dokonce dát na útěk. Mohutný plavý kocour tam v záhonku růží stál totiž tak nevinně a tak líbezně mhouřil oči do sluníčka, že ho všichni jako jeden muž považovali za úžasnou – a samozřejmě úplně krotkou – atrakci.

Ředitel se s klíči v ruce proplížil jako duch zadní pěšinkou a tak pomalinku a tiše, jak jen to šlo, aby nevzbudil uprchlíkovu vpravdě nežádoucí pozornost, odemkl za

jeho zády dvířka do klece a stejnou cestou se přískoky vpřed vrátil zase k nám.

„Vy běžte s tím koštětem proti němu!“ zavelel zkoprnělé Lidce, když při bleskovém zhodnocení situace seznal opelichaný smeták, který cestou někde duchapřítomně popadla, za dostačující zbraň.

„Já, já...“ zalapala po dechu Lída, ale na víc se nezmohla. „My ho obklíčíme,“ velel Starý chřestýš nesmlouvavě dál, jako by nás bylo nejmíň pětadvacet. Sám měl holé ruce, jen titěrné pouzderko se zavírací kudlou u pasu, ale tou by nejspíš nenahnal strach ani křečkovi. Mery se rozháněla nějakým klackem, ale ani to se nezdálo právě ideální. Nejsměšněji jsem ale nejspíš působila já, protože kbelík s masem, které jsem nesla do přípravný rozporcovat, jsem sice nechala stát uprostřed cesty, zato dlouhý řeznický nůž mi jaksi mimoděk zůstal v ruce. Muselo to vypadat, jako bych se chystala lítou šelmu rozpárat ve skoku, jak jsem to nesčetněkrát v mládí viděla u filmového Tarzana.

Vykročili jsme. Další krok. Ještě další...

Pumí samec na nás na jednu nekonečnou vteřinu utkvěl zamyšlenýma zelenožlutýma očima, pak se obrátil, a jako by vůbec, ale vůbec o nic nešlo, s naprostou samozřejmostí trochu otráveně vklouzl otevřenými dvířky do klece.

Bleskově jsme za ním přibouchli, a teprve teď jsme mohli dopustit, aby se nám roztrásla kolena. Zbývalo ale ještě zjistit, kudy se to zvíře dostalo ven, a únikovou cestu pak aspoň nouzově zabezpečit. Strávili jsme tam dvě hodiny. Marně. Sherlock Holmes se svou záhadou

zamčeného pokoje se proti tomu jevil jako slabý čajíček. Prohlédli a proklepali jsme všechno, ale žádný otvor, kterým by se dokázalo protáhnout cokoli většího než myš, jsme neobjevili. Jakkoli je známo, že kočky nehrabou, z čirého zoufalství jsme klacíčkem štourali i do betonových základů klece, aby nám neušel případný podzemní tunel. Nakonec nám nezbylo, než připustit lehce paranoidní teorii, že zvíře někdo musel vypustit úmyslně. Někdo, kdo měl přístup ke klíčům, takže odemkl a pak za ním zase zamkl. Někdo, kdo během celé té šílené akce riskoval napadení. Někdo úplně bláznivý. Nicméně někdo z nás...

Smířili jsme se s tím, že viník zřejmě nebude nikdy odhalen. Doufali jsme, že podruhé nikdo nic takového neudělá – až do té doby, než byl pumák ze zamčené klece venku podruhé. Měli jsme mezi sebou šilence.

Když se příšerná situace opakovala už potřetí, padl na celou zoologickou mrak tísnivého tajemna. Posiloval jej ještě fakt, že zvíře „procházelo zdí“ vždycky za bílého dne, kdy jsme neustále běhali z jednoho konce zahrady na druhý a cesty byly plné návštěvníků, takže plížící se záškodník by jen těžko unikl pozornosti. Teorie o záhadném psychopatovi tedy začínala skomírat, místo toho se po koutech šeptalo o tvorech procházejících mřížemi, o časových smyčkách a čtvrtém rozměru. Kolega mi po ránu, nezdravě pobledlý, svěřil, že se mu celou noc zdálo o tom, že utekli oba medvědi. „Kristýna šla proti mně a byla velká... velká jako dům,“ šeptal a na čele mu vystávaly kapky potu.

Všichni jsme byli nervózní, předráždění, trhali jsme sebou při každém nečekaném šustnutí. A narůstal v nás

vzteky z bezmoci. Přece tady krucinál nemůže doopravdy strašit!

Až dosud mi zahrada připadala jako nejbezpečnější místo na světě, nikdy by mě ani ve snu nenapadlo se tam bát. Teď jsem se na každém kroku ohlížela přes rameno a srdce mi splašeně běželo. Moc jsem toho neviděla, v říjnu bývá kolem šesté tma jako v ranci, a já si přivstala, abych mohla ten den o to dřív domů. V jedné ruce mísu s masem, ve druhé nabroušený řeznický dranzírák, mířila jsem kolem pumích klecí k pavilonu velkých šelem. Že tichounké kroky, které jsem zčista jasně zaslechla za sebou, jsou jen výplodem mé podrážděné fantazie, jsem se ale nedokázala přesvědčovat dlouho. Slyšela jsem je. Lehýnké kroky velkých měkkých tlap. A vydechnutí. Rázem jsem v tom sychravém ránu byla zpocená od hlavy k patě. Pomalinku jsem postavila plechovou mísu na zem. Aby nezařinčela. Ledovými prsty jsem křečovitě obemkla střenku nože. Takhle nesmyslně přijít o život, blesklo mi hlavou, ale pak už jsem v ní měla úplně prázdno a čisto. Mohutné tělo za mnou se ve skoku odlepilo od země... Prolétlo vzduchem a plnou vahou mi dopadlo na záda. Jak to, že necítím žádnou bolest? mihlo se mi nesmyslně hlavou, přece zuby a drápy... kdy už to přijde? Instinktivně jsem se rozmáchlá nožem, vysokým blýskavým obloukem – a na poslední chvíli jsem ho zděšeně odhodila, pár milimetrů předtím, než by ostří proťalo huňatý sádelnatý krk. Do tváře se mi smála uslintaná bernardýní tlama, nadšená z toho báječného kousku, co spáchala. Seděla jsem na zemi, brečela jsem a smála se najednou a neměla jsem ani sílu tomu psímu pitomci nadávat. A už vůbec jsem neměla sílu

přemýšlet, proč ho právě dnes noční hlídač, než odešel, nezavřel do kotce, jako to jindy činíval každé ráno.

„Mám toho dost. Málem jsem zabila psa. Všem nám už z toho šplouchá na maják,“ vyhlásila jsem rozhodně o pár hodin později. Bylo rozhodnuto – něco se s tím udělat musí. Jediná možná, jakkoli svízelná, cesta byla – hlídat ve dne v noci. Nespouštět prostě pumí klec z očí.

Obrnili jsme se trpělivostí, ale nečekaného úspěchu jsme dosáhli hned druhý den. Ohromený „hlídač“ jen třeštil a protíral si oči. Pumí kocour líně přecházel uvnitř klece podél pletiva, tam a zpátky, a přitom se bokem otíral o dráty. Najednou se celý plát plotu pod jeho vahou zhoupl, vypustil ho ven a zase se za ním pružně uzavřel. Pumák byl venku, aniž by se o to jakkoli snažil a doslova aniž by sám věděl jak!

Ohmatávali jsme pak klec jeden po druhém, jako bychom se o té nepochopitelné věci museli vlastníma rukama přesvědčit každý zvlášť. Čtverec pletiva zasazený v železném rámu působením zubu času prostě prorezivěl tak záhadně, jako by ho dole při zemi a pak těsně u svislé tyče někdo odshora až dolů do pravého úhlu odřízl tím nejostřejším nožem. Zbývající dvě neporušené strany ho ale vždycky neomylně vrátily do správné polohy, asi jako se vracejí létací dveře, takže na pohled každičký drátek „seděl“ přesně tam, kde měl být.

Údržbáři pak na rozloučenou s tajemným fantomem uspořádali ohňostroj se svářečkou a bylo po záhadě.

Ale i tak jsme se ještě nějaký ten týden s trhnutím ohlíželi, kdykoli za námi někdo nečekaně promluvil.

Pavéza bratra Žižky

Na nákladní rampě už od rána poskakovala modrá transportní bedna s nálepkami všemožných barev a tvarů. *Neklopit, živá zvířata!* Bodejt' by taky ne, když byla plná mangabejů, černých opičích výrostků samá ruka samá noha se slušivými pankáčskými chocholkami nad přidrženýma očima. Řádili v transportce už hezkou chvíli a my se zatím snažili vymyslet, kam nenadálý přírůstek tak nahonem umístíme. Pro jednu totiž byrokracie nezafungovala a živá zásilka se u nás v zahradě ocitla podstatně dřív, než jsme čekali. Vypustit je přímo v pavilonu opic, aniž by strávili aspoň symbolickou dobu v karanténě, přece jen dost dobře nešlo a záložní klece pro „marody“ na veterinární ošetřovně byly pro tak hlučnou, početnou a přerostlou bandu beznadějně malé.

„Dáme je do stáje k Tereze,“ rozhodl najednou zoolog Burda a zaradoval se, jak to pěkně vyřešil.

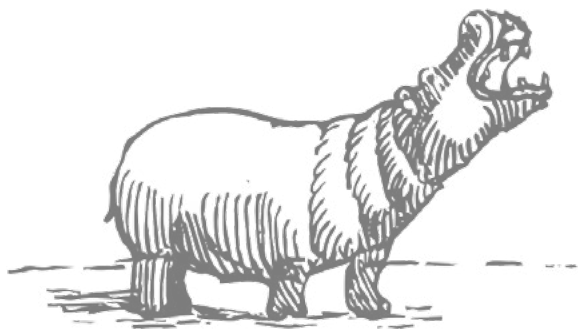
„K Tereze?“ káceli jsme se jako jeden muž. „To snad ne?“

Terezka byla půvabnou zmenšeninou hrocha obojživelného, pohledná miniaturní kopie velikosti menšího vepríka, rodovým a druhovým jménem hrošice liberijská. Obývala malou stáj s několika zamřížovanými boxy, která původně sloužila zebrám, ale jen velmi málo se hodila pro tlupu velkých rozjívených opic. Krom toho byla Terezka stvoření náladové a – v rámci objektivy nutno podotknout – také velmi hýčkané a rozmazlované. Občas se rozhodla, že je líná i sama pít. To pak nastavila svou širokánskou černou tlamu až ke mřížím a nechala si do ní lít vodu rovnou z hadice. Většinu dne trávila ponořená až po oči ve vodě a jen mrňavé kulaté uši třepetající se nad hladinou dávaly znát, jak moc je Terezka se svým hroším údělem spokojená. Do výběhu – předtím, než jsme jí vybudovali bazén – jsme ji chodili v pravidelných intervalech polévat z hadice (aby kůže, uzpůsobená věčnému vlhku afrických bažin, nevyschla a nepopraskala), to všechno k velkému potěšení Terezky i chechtajících se návštěvníků. Tereza se u toho blaženě kroutila jako poněkud obtloustlá černá břišní tanečnice a extatickým úsměvem doslova od ucha k uchu dávala najevo, že právě takhle si dokonalá dáma péči o své pěstěné tělo představuje. Po koupeli jsme ji, jak se sluší, natřeli i „člověčím“ opalovacím mlékem, aby ochranná vrstva na sluníčku vydržela do dalšího sprchování. Brzy jsme objevili, že hroší kůže vylučuje sama od sebe jakési bělavé mazivo, které se – jak jsme tak Terezku hladili dlaněmi od nosu až po věčně roztančený ocásek se štětičkou – smíšeno s opalovacím olejem roztírá po jejím hladounkém černém „neoprénu“ jako šlehačková pěna. Tereza pak vyhlížela jako namydlená a mnohý návštěvník

to také s naprostým ohromením glosoval: „Hele, hele, voni toho malýho hrocha normálně mydlej, sleduj to!“ Zřejmě očekávali, že posléze přijde na řadu froté osuška, fěn a dekorativní kosmetika Dermacol. Naprostý šok ale Tereška svým obdivovatelům způsobila, když se před prvními „porevolučními“ volbami důstojně procházela po výběhu s nápisem „Volte OF“, vyvedeným prstem v oné našlehané bílé pěně na hřbetě.

Kolegové ze sprátené zahrady v Ústí nás však varovali, že Terezina milá příchynost nemusí přežít její plnou dospělost a že rozružený liberijský hrošík, jehož dolní zuby dosahují velikosti malých klů, už rozhodně žádným mazlíčkem pro pobavení není. Věděli, o čem mluví, protože jejich hrošice Vanda byla postrachem pavilonu a se svými pečovateli nijak zvlášť vlídně nezacházela.

Tereziným úhlavním nepřítelem jsme ale (aspoň prozatím) našťestí nebyli my, nýbrž kamna. Tereza se totiž

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.